

רזאת תורת השבת

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת בראשית תשפ"ד | עלון מס' 52

עם כניסתו לחדרו של ראש הכולל הבחין יוסף בתמונה גדולת מימדים של אחד מגדולי ראשי הישיבות בארצות הברית. הרב וייס לא בזבז זמן, וניגש ישר לעניין: "אני מניח שבאת עד לכאן כדי להבין מה גרם לשינוי העצום שהתחולל בנפשי" אמר והישיר מבט לעיניו של יוסף. "אתה רואה את התמונה של ראש הישיבה האמריקאי? הוא האיש שהביא אותי למקום בו אני נמצא". יוסף עשה אוזנו כאפרכסת והקשיב לסיפור המופלא שסיפר הרב וייס.

"היה זה זמן קצר אחרי שהחלטתי שמבחינתי המוצא שלי אינו חשוב, ואין לי שום קשר ליהדות. לא שנאתי את היהדות, אבל גם לא התחברתי אליה. הרגשתי כאילו לדבר הזה אין כל משמעות. כדי להשלים את השינוי, יצאתי מלונדון בה גדלנו והתחנכנו, ועשיתי את דרכי לארה"ב שם התיישבתי בניו יורק, באזור שאינו יהודי. למחרת היום כבר התחלתי לחפש עבודה, וכשראיתי מודעת את מודעת הדרושים הראשונה, לא היססתי והרמתי טלפון. היתה זו מודעה של חיפוש עובד ניקיון למוסד חינוכי, והחלטתי שעד שאתמקם ואמצא עבודה מכובדת, אוכל לעבוד גם בניקיון.

כשהגעתי למוסד החינוכי הבנתי שמדובר בישיבה חרדית.

בהתחלה נרתעתי וחשבתי להימנע מזה, אבל בסופו של דבר החלטתי שאם היהדות לא אומרת לי כלום, הרי שאין סיבה שאברח ממנה. צעדתי פנימה מתוך החלטה שאני הולך לעבוד כאן, ולא להתחבר עם אף אחד. פשוט לעשות קצת כסף ולהמשיך הלאה בחיים.

כשנכנסתי פנימה, ואמרתי שאני בקשר למודעה של ה'דרושים', הפנו אותי לחדרו של ראש הישיבה. הוא היה אדם מאוד חכם, ומיד קלט אותי וראה במה דברים אמורים. "המשרה של עובד ניקיון כבר תפוסה" הוא אמר לי, "אבל אם אתה רוצה אני

מסגרת של קירוב, ארכיון.

אשמח להציע לך עבודה אחרת". כששאלתי אותו באיזו משרה הוא מעוניין להעסיק אותי, כמעט התעלפתי לשמע התשובה: "אנחנו מחפשים רב לאחת הכיתות, אתה צריך לבוא לכאן מחר עם גמרא, מסכת בבא מציעא, ולהתחיל ללמד את התלמידים". "חשבתי שהתקרה נופלת לי על הראש" מספר הרב וייס לחבר הילדות. "אני??? רב בישיבה??? הרי אני נראה כמו גוי... אפילו כשהייתי חרדי אף אחד לא היה חושב להציע לי כזו משרה מכובדת ומלאת אחריות. הוא בטח רוצה להחזיר אותי בתשובה" חשבתי לעצמי. "הוא יגיד לי לגלח את השיער ולגדל פיאות ואחר כך יזרוק אותי מכאן...".

"ראש הישיבה הבין את המתחולל בנפשי ואמר לי: "אתה לא צריך לשנות את הלבוש שלך. בוא לכאן מחר בבוקר, עם מכנסי הג'ינס, חולצת הטריקו ורעמת השערות. העיקר שאת החומר הלימודי תמסור כמו שצריך, ותתכונן כראוי לשיעור". כשהוא ראה שאני מהסס הוא התבדח, "אם אתה מתעקש אתה יכול לחפש עבודת ניקיון במקום אחר, אבל ניה שחשוב לך זה הכסף, אז בוא לכאן מחר, תהיה לך עבודה קלה יותר ומאתגרת יותר, וגם המשכורת יותר גבוהה כמובן".

"עשיתי כדבריו" ממשיך הרב שלמה וייס. "הגעתי לישיבה והייתי "הרב החילוני". בהתחלה המשכתי להתנהג בחילוני אכלתי טריפות ולימדתי תורה. במשך הזמן חדר המאור שבתורה לתוך נשמותי, ואט אט התחלתי לשנות את דרכי. לא עבר זמן רב והייתי

בראשית ברא אלו את השמים ואת הארץ (א.א.)

"בראשית ברא", אין המקרא הזה אומר אלא דרשני, כמו שדרשוהו רבותינו ז"ל: בשביל התורה שנקראת "ראשית דרכו" (משלי ח, כב), ובשביל ישראל שנקראו "ראשית תבואתו" (ירמיהו ב, ג). (רש"י).

רטט של התרגשות טיפס במעלה גבו של חיים כאשר נגעו לגלגלי המטוס באדמת ארץ הקודש, כבר כמה שנים הוא לא ביקר בארץ ישראל, וגם כאשר ביקר הוא עשה זאת לצורך עסקים, כשרק זמן מועט נותר לו להתפלל על קברי צדיקים ולטייל בארץ האבות. את ילדותו הוא עשה בלונדון האפורה, ומאז נישואיו הוא מתגורר בסמוך לבית חמיו שבניו יורק. את רוב שעות היום הוא מבלה במנהטן הצפופה, אך אינו מוותר על שיעורי התורה הקבועים בבוקר ובערב.

הפעם הביקור בארץ הקודש שונה מתמיד. הפעם הוא לא מתכוון לעשות עסקים. את השבוע הקרוב הוא מתכנן לבלות בתפילה על קברי צדיקים, ובמעט הזמן שיוותר הוא יטייל קצת במסלולי הנחלים שבגליל ובגולן, או אולי בקניונים העמוקים שבנגב הצחיח.

ובכל זאת, משימה אחת נוספת עומדת לפניו. הוא חייב לבקר את חבר הילדות שלו, שלומי וייס. באחרונה הוא שמע ששלומי וייס, הפך להיות "הרב הגאון שלמה וייס" והוא עומד בראש רשת של כוללי אברכים בצפון הארץ. וייס הוא לא היחיד מבין חברי הילדות שלו שהפך לגדול בתורה, מבין הילדים היהודים שגדלו יחד אתו בלונדון יצאו כמה וכמה כאלו, אבל בכל זאת, הרב וייס מעניין אותו במיוחד. הוא זוכר את התקופה שהם היו 'טייגרס', בני עשרה... וייס השיר מעליו אט אט כל

סממן יהודי, עד שהפך לנער פרא מגודל שערות, משובץ בעגילים, ורחובי להחריד. כעת, כששמע שהוא הפך לגדול בתורה, הוא חייב לדעת מה גרם למהפך הקיצוני הזה בנפשו של הילד שאף פעם לא היה מבין הצדיקים שבחבורה...

אחרי שהתמקם בחדרו שבבית המלון הירושלמי, סמוך ונראה לעיר העתיקה, החליט יוסף שהוא יוצא לעיירה הקטנה שבצפון הארץ, כדי לפגוש את חבר הילדות שלו, ואולי גם לגלות את מה שהפך אותו לגדול בתורה. הוא נכנס למכוניתו השכורה ועשה את דרכו לצפון הארץ.

בית המדרש נראה שוקק חיים, אברכים זכי עיניים רכונים על ספריהם ולומדים בלהט של קדושה. המראה הזה אינו זר ליוסף האמריקאי. משחר ילדותו הוא פוקד יום יום את בית הכנסת. ובכל זאת, הידיעה ש"החבר הנושר" הוא הרב של כל אותם אברכים, גרמה לו לחוש בתחושת התרגשות מיוחדת כשראה את הלהט בו הם לומדים את התורה הקדושה.

לוחק הקדמי של בית המדרש, משמאל לארון הקודש המפואר, הוא פגש את הרב וייס. לחיצת יד החמימה שהעניק לו הרב, הבהירה לו שהרב וייס זוכר אותו מצוין, על אף שחלפו עשרות שנים מאז הם נפגשו בפעם האחרונה. הרב הציע לו לפתוח ספר ולהמתין עד שהוא יסיים להסביר לאברך המתקשה בלימודו את הסוגיה, ולאחר מכן הם ישוחחו בנחת בחדרו של ראש הכולל.

לבעל תשובה גמור. הפכתי לאדם חדש, ראש הישיבה נתן בי אמון שמעולם לא נתנו בי, בעיניו הטהורות הוא הבין שבתוכי שוכנת נשמה גבוהה של יהודי שחפץ להידבק בלימוד התורה, ואכן בדרכו המיוחדת הוא הצליח להפוך אותי מאדם שאין לו שום קשר עם היהדות, לתלמיד חכם בעל ידע נרחב במקצועות התורה. "בכל פעם כאשר אני מוסר שיעור בפני התלמידים" משלים הרב וייס את סיפורו, "כאשר מזמינים אותי להשתתף באירוע ולכבד אותו בנוכחותי, וכאשר מכבדים אותי בשל המעמד שלי כרב חשוב, אני יודע שבעצם אני לא שווה כלום. כל מה שיש לי זה הכל של ראש הישיבה הצדיק, אשר במבט של רגע קט, הוא חדר לעומק נשמתי ומשך אותי מהתהום הפעורה אל חיי הנצח". הסיפור מתורגם מאידיש ומעובד מתוך הרצאה של המשפיע החסידי המפורסם הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א. (דרשו)

בראשית - בקול רם אברך שם ה' תמיד

החיד"א מביא שהמילה "בראשית" מצביעה על החיוב לברך בקול רם: בראשית - בקול רם אברך שם יה תמיד. ובהקשר לכך סיפר החיד"א, שבירושלים הכתירו פעם יהודי מסויים בתואר 'קדוש' וזאת מסיבה אחת ויחידה, שגם בהיותו חלוש התאמץ ללכת לבית המדרש כדי לענות אמן על הברכות. ובהקשר לכך מסופר על ר' זושא מאניפולי, שהיה לו מנהג קבוע, שבתום תפילת שחרית שלו, היה דופק על זגוגית בית מדרשו ואומר 'רבונו של עולם הגיעה השעה לאכול, אנא השבע את נפשי וספק את מזוני'.

השמש המסור שלו, עמד פעם ליד החלון ושמע את תפילתו של הרבי ומאז נהג מדי בוקר להכניס דרך החלון מגש ועליו ארוחה דשינה.

ר' זושא היה נוטל את המגש, והיה בטוח שהמזון נשלח לו באופן ישיר מידי של הקב"ה, הזן את העולם כולו בטובו.

והיה יסיר המדרש חלף עובר אורח וכראותו את אשר נעשה החליט להעמיד את הנושא במבחן. הוא תיכנן לסלק למחרת את המשמש מחלון בית המדרש, ואז ידפוק ר' זושא על החלון ונראה מי יכניס לו את האוכל... וכך עשה.

למחרת שידל את השמש ללכת למקום פלוני, ולא עמד איש ליד החלון. ר' זושא מסיים את התפילה, דופק כמנהגו על החלון, ובדיק באותו רגע... נכנס מאן דהוא - והפעם דרך הדלת הראשית - ובידו מגש עם דברי מזון והניחם לפני הרבי. המתין מיודענו מחוץ לבית המדרש, כדי לדעת מי הוא זה ואי זה הוא, השניים, השליח שהביא את האוכל והרבי, שהו זמן מה בבית המדרש,

וכשפנה האורח לצאת, שאלו למי אתה ואנה תלך, וכיצד נקלעת למקום.

הלה החל לספר את שאירע עימו אתמול בגשר שעל הנהר הסמוך. על גשר זה שהיה צר מאד יכול היה לעבור רק אדם אחד, "ובאותו בוקר החיליתי לחצות את הנהר ולפתע ראיתי יהודי מגיע מולי", סיפר. פחו עלי יצרי והחלטתי לדחפו למים שלא היו עמוקים מדי, וכך עשיתי, למחרת התברר לי שהיהודי שדחפתי למים לא היה אחר מאשר הרבי ר' זושא.

הזדעזעתי מאד וידעתי

שעלי לבקש ממנו מחילה רבתי, לכן חשבתי שכדאי שאגיש לו בבוקר דברי מאכל ומזון, ואז - כטוב ליבו - בוודאי יאבה סלוח לי. וכך עשיתי. הכנתי דברי מאכל טעימים, העמסתי אותם על מגש מכובד, והמתנתי עד שהרבי יסיים את תפילתו ואז הגשתי לפניו את האוכל, והוא כמובן סלח לי על פשעי...

הרבה שלוחים לו למקום לספק את מזונה של כל בריה ובריה שברא בעולמו. הלך המאלף מסיפור זה, המובא במקורות, הוא שכל האמצעים שבאמצעותם אנחנו מקבלים את מזוננו, הם רק שלוחים, אבל האדון האמיתי, שהוא בעל האוצרות, הזן ומפרנס

אותנו בכל עת ובכל שעה, הוא הקדוש ברוך הוא, ואליו צריך לשאת את עינינו בבואנו לבקש ולהודות על המזון.

לאחרונה יש חיזוק רב בענייני הברכות בציבור כולו. יש המדפיסים את ברכת 'אשר יצר' בפורמטים שונים ומבקשים לחזק בכך את הקהל בברכה זו, ויש שקיבלו על עצמם להתחזק בברכות אחרות. בשורות אלו באנו לעורר על ברכת המזון, שהרי אין לך דבר יותר "הגיוני" מאשר ברכה זו. וכי יעלה על הדעת, שכאשר יתארך אדם אצל חבירו וזה יגיש לפניו סעודות כיד המלך, היצא האורח מהבית בלי לומר תודה!? הרי אם יקרה דבר כזה, ייחשב האורח כבן בלי דעת. והנה אנחנו מתארחים שלוש פעמים ביום על שלחנו של הקב"ה, היתכן שלא נאמר לו תודה רבה במאור פנים!? היתכן כדבר הזה?"

אנשים רגילים לשבח בכל לשון של שבח את מפעלי הכנסת האורחים הקיימים בציבור החרדי, בהם מקבלים מאות איש, עניים ונזקקים, סעודות חמות ומזינות, חינם אין כסף. אכן, מפעלי חסד אסור לשכוח שמפעל הכנסת האורחים של רוענו אבינו מתפרס על כל העולם כולו, ומדובר במפעל עם סניפים ושלוחות בכל העולם המספק מיליארדים של מנות אוכל מכל הסוגים, שלוש פעמים ביום... על כן, כשסיימנו לאכול והגנו אוחזים בידינו את הברכות, נעצור לרגע את מירוץ החיים ונחשוב שברכה זו היא בעצם אמירת תודה למי שנתן לנו את הלחם ואת המרק, את הפירות ואת העוגות. את הכל. תודה, תודה רבה. פשוט כך. על כן, מחובתנו לברך ברכה זו בכוונה עמוקה ובשמחה. (הרה"ג שלום מאיר וולך שליט"א, וקראת לשבת עונג)

"זיקרא האדם שמו" (ב)

בשם השל"ה הקדוש מובא, שכל אדם צריך לומר בסוף התפלה פסוק שבו מופיע שמו. במידה ויש לו פסוק שבו מופיע השם המפורש מה טוב, ואם לאו - יאמר פסוק המתחיל באות שמתחילה שמו ומסיים באות המסיימת את שמו. לדוגמה אדם ששמו הלל צריך לומר את הפסוק: "הקשיבה לקול שועי מלכי ואלוקי כי אליך אתפלל", המתחיל באות ה' ומסתיים באות ל'.

הסיבה לאמירה זו היא כיון שביום המיתה, בעת שיעמוד האדם לדין על כל מעשיו, תכנס ללבו אימה נוראה, ומרב פחד הוא עתיד לשכוח את שמו, ואותו פסוק יזכיר לו זאת.

רמז לעניין זה מובא בנביא (מיכה ו, ט): "קול ה' לעיר יקרא ותושייה יראה שמך שמעו מטה ומי יעדה", ופרשו המפרשים: "ותושייה יראה שמך" - מכאן שכל מי שאומר בכל יום מקרא המתחיל ומסיים באותיות שמו, התורה מצילה אותו מגיהנום. (כיוצא בכך מובא בשם ה"בית יוסף", וכן ב"שמירת הלשון" של החפץ חיים).

הגאון רבי ישראל זיכרמן, רבה של אחוזת ברכפלד, סיפר, כי בהיותו ילד שלחווה הוריו ללמוד ב'בתי אבות' - בית היתומים שהקים הרב מפוניבז' שבשנים המאחרות יותר פתח את שעריו לפני ילדים שלא התגוררו בבני ברק והיו זקוקים לפנימייה בתקופת לימודיהם. יחסו המיוחד של הרב כהנמן לילדי המוסד נודע לשם ולתהילה, הוא היה נוהג לבקר אותם ולהרעיף על היתומים את

כל טוב וחום לבו. לפני כל נסיעה לחו"ל נפרד מהם באחרונה ומיד בחזרתו ארצה היה ממהר להגיע אליהם בראשונה, כשהוא מתבטא כי הם הקמיע שלו...

פעם, בשעה שישב ושוחח עם הילדים, שאל אותם: "האם אתם אומרים בסוף שמונה עשרה את הפסוק שלכם?" מקהלת הילדים השיבה "כן" בקול רם.

'למה?' - הקשה הרב. הפעם שתקו הקטנים, ורק הבוגרים שביניהם ידעו להשיב על כך בצטטם את דברי השל"ה הקדוש אודות יום המיתה.

אולם הרב המשיך: "אינני מבין. ילד ששמו יענקלה שומע את שמו עשרות פעמים בכל יום, ובכל זאת ביום המיתה הוא עתיד לשכוח זאת, איך יתכן, אם כך, שהוא יזכור את השם על פי פסוק שנאמר רק שלש פעמים ביום, הרומז לשמו רק בתחילת תיבותיו ובסופם? דממה השתררה סביב. הכל הוגיעו את מוחם בחיפוש אחר תשובה הולמת, שתניח את הדעת, אך לשווא.

כעבר דקות אחדות נשמע קולו של הרב: "דעו לכם, כי ביום שבו אדם עוצם את עיניו הוא שוכח את כל מה שקורה בעולם הזה ולא נשאר בידו מאומה. הדבר היחיד שמשתמר לאחר מיתתו של אדם זו התורה. היא נצחית והיא מלווה את האדם למעלה. לפיכך פסוק מן התורה שבו מוזכר השם הוא נצחי, הוא יתלווה אל האדם ואותו בלבד הוא יזכור בעולם הבא". (ליקוטים וסיפורים נפלאים)

ביצת אפיך תאכל לחם (ג' טו)

מובא בהגדה של פסח 'ישועות מלכו': כשהיה האדמו"ר מויז'ניץ בעל ה'ישועות משה' זצ"ל באנטוורפן, הגיעו רבים לשחר את פניו. כדרכו, התעניין אצל כל אחד היכן בניו לומדים, וחלקם הודו ששלחו את בניהם להשתלם באוניברסיטאות, וזאת כדי שתהיה להם פרנסה, ויהיו עשירים.

כעבור כמה שנים ביקר שוב באנטוורפן והתעניין מה עושים כל אותם בוגרי אוניברסיטאות. סיפרו שהם עובדים כעורכי דין ורואי חשבון אצל המיליונרים הכבדים, עשירי 'עיר היהלומים'.

"ואותם גבירים", התעניין האדמו"ר, "מה השכלתם?" התברר, שהם חסרי כל השכלה. לא היתה להם 'אלא' סייעתא דשמיא... ביקש האדמו"ר מהרב יצחק קסירר ז"ל לארגן לו ביקור בבורסה, כשראה את תגובתו, הבטיחו שלא יעשה לו בושות...

התכנסו יהלומני אנטוורפן, והאדמו"ר שאל: "מי כאן מיליונר?". כמובן, לא היו בין השומעים מי שהרשה לעצמו שלא להרים את ידו... המשיך ושאל: "למי יש כאן השכלה גבוהה?". איש לא הרים ידו. "אם כן איך אתם מסתדרים?", הוסיף ושאל, וענה: "מעסיקים אתם רואי חשבון ועורכי דין כשכירים, אם כן, אמרו אתם. מה מאחלים אתם לבניכם - שיהיו מיליונרים, או פקידים בשכר אצל העשירים?!"

בספר 'מאיר עיני הגולה', מסופר על האדמו"ר מגור בעל ה'חידושי הרי"ם' זצ"ל, שבימי צעירותו סבל מעוני ומחסור, אך הסיח דעתו מדוחקו והשקיע כל מעייניו בתורה ובעבודה. אמרה לו הרבנית: "רואה אני שכולם דואגים לפרנסתם, מלבדך".

השיב לה: "ומי גילה לך שאיני דואג כמותם? איבך בחר בי כ'עילוי', ומה שאחר דואג בשלושה ימים, מספיק אני לדאוג ברגע אחד".

שאלה הרבנית: "ומה עלה בידך בחריפותך?" ענה: "מה שהועילו הם בשלושת ימי דאגתם..." (הגני בידך).

וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה (ב' ה)

מפרש המלבי"ם: "כל אלה הפסוקים נסמכים על מ"ש וייצר ה' אלהים את האדם. ובא להראות איך ביום עשות ושכלול וגמר הבריאה. האדם הוא ראש פנה ויסוד העולם וזולתו היה הכל תהו ובהו והיו כל מעשה בראשית לבטלה. הביא דוגמא מן העשבים והאילנות שנעשו ביום השלישי שהגם שביום ההוא נתהוו בלא מטר ובלא אדם. ככל מעשה ששת הימים שנעשו בדבר ה'.

"בכל זאת לא היה אפשר שיתקיימו לעתיד אם לא היה נברא האדם משני טעמים. א] כי רוב הצמחים אינם גדלים מאליהם רק ע"י עבודת האדם שיחרוש ויזרע, וכן האילנות צריכים לעבודת האדם שיטע אותם ויעבוד עבודתם. ב] לא יגדלו בלא מטר. והמטר הוא ענין השגחתי ויורד בזכות האדם ובתפלתו. וכבר בארתי (למעלה א) שיש מטר טבעי הבא בסבת האדמה העולים מן הארץ וזה נקרא בשם גשם ואין בו ברכה. ויש מטר השגחתי הבא מלמעלה ממים העליונים שזה נקרא בשם מטר וזה יש בו ברכה. ומטר זה לא ירד רק ע"י זכות האדם וע"י תפלתו.

וע"ז אמר וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ. ר"ל שלא היה עדיין העת שימצא כל שיח ר"ל כל המינים כי יש מינים רבים שצריכים עבודת האדם (ושיח כולל גם האילנות כמ"ש הרד"ק ושדה הוא שדה הנעבדת כמ"ש הרמב"ן. ור"ל המינים שגדלים בשדה הנעבדת) וכן כל עשב השדה טרם יצמח רבים מעשבים הגדלים מאליהם שלא ע"י זריעה מ"מ לא היו ראויים לצמח. כי צריכים מטר של ברכה. ומפרש כל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ. היינו המטר ההשגחתי ממים העליונים שנקרא בשם מטר ומיוחס לשם הויה אלהים שמורה על ההשגחה לא היה עוד על הארץ. כי אדם אין להוריד אותו ע"י זכות ותפלתו. ומה שכל שיח השדה טרם יהיה בארץ כי אדם אין לעבוד את האדמה לנטוע את האילנות שצריכים נטיעה". עכ"ל.

הפרנסה משמים

מספר לי ידידי ר' נח שליט"א: ביום ראשון פרשת לך-לך בשעות הצהריים עשיתי סדר בניירות שבמשרדי, והנה צץ לו דף נייר שקיבלתי בחודש שבט תש"פ מהרה"ח ר' מרדכי מלאכי שליט"א. היה שם סיפור מעניין. אמרתי לעצמי: כשיהיה לי זמן אולי אקרא אותו שוב. הכנסתי את הפתק לכיס, ולא ידעתי שהקב"ה קבע שהסיפור שכתוב שם יעלה ויזכר שוב בתזמון מופלא בדיוק היום - תשעה חודשים מאז הגיע לידי.

וכך הווה מעשה:

את המוסד שאני זוכה לנהל היום, הקמנו ב'עשרים אצבעות' - עשר אצבעות שלי ועשר נוספות של השותף שלי. עבדנו יחד בשיתוף פעולה נפלא, עד שחריקות קטנות הפרו את ההרמוניה. קשה לשים את האצבע על הדבר שהפריע. חילוקי דעות שהתגלעו בינינו הפריעו לזרימה של העבודה. השותף הוא בן אדם שאפשר לדבר אתו, בעל מידות טובות. ניגשנו להיבדרות רגועה, ובסופה הגענו למסקנה שדרכינו נפרדות. לעד אזכור לו את חלקו בתחילת הדרך, שמו ייחקק בין כותלי המוסד כאחד ממיסדיו, ואני אמשיך בקידומו ובניהולו.

ביום ראשון בלילה, כמה שעות אחרי שעשיתי סדר בניירות, אני שומע שאותו שותף לשעבר קנה שטח סמוך למוסד שלי, והוא עומד להקים עליו בדיוק את אותו סוג מוסד שאני מנהל. זה היה עבורי ניסיון קשה מאוד. לשמוע שסמוך למוסד שלך עומד לקום מוסד מתחרה, זה לא קל, אבל לשמוע שהמנהל שלו הוא שותפך לשעבר - זה הרבה יותר מ'לא קל'. צריך כוחות נפש לקבל את המצב באמונה.

ואכן קיבלתי כוחות. בדיוק באותו יום שלח לי הקב"ה סיפור בכיס - הסיפור שנרשם בפתק שמצאתי, כאמור, במהלך הסדר שעשיתי במגירות. את הפתק הזה קיבלתי מר' מרדכי מלאכי, שרשם בו סיפור ששמע מיהודי יקר שאינו רוצה לחשוף את שמו ברבים (שוחחתי עם ר' מרדכי והוא אמר לי מי הוא היהודי היקר). וכך מספר אתו יהודי יקר: אני מתפרנס מפריצת דלתות, מנעולים וכספות. לפני כמה שנים קיבלתי טלפון ממשרד עורכי דין. ביקשו ממני לבוא לבית עזוב ברח' חיים פרחי 6 בירושלים (כיום כבר בנוי שם בניין חדש). הגעתי למקום, ושם המתינו לי ארבעה עורכי דין. אנשים נכבדים שנראו מוזרים למדי בנוף של בית עזוב ומוזנח.

המקום היה פתוח ושימש כמקום משחק לילדי השכונה. עתה, אחרי שנים של הזנחה, באו אותם עורכי דין והציגו את עצמם כמנהלי העיזבון של בוכרי עשיר שהיה בעל הבית של המבנה הזה. היורשים שלו הגיעו סוף סוף, אחרי שנים רבות, להחלטה על חלוקת הירושה, ועתה מטפלים בזה ברצינות. ממני הם מבקשים שאפתח איזו כספת שנמצאת שם.

ביקשתי שמונה מאות שקלים, וקיבלתי אותם מיד. אחר כך ניגשתי לכספת, תפסתי בידיה הנעילה, משכתי קצת בחוזק, והנה הכספת נפתחה לרווחה. היא פשוט לא היתה נעולה! בעל הבית לא הספיק לנעול אותה טרם עזב את העולם... בתוך

הכספת היו מסודרות בקפידה שרשראות ומטבעות זהב. עורכי הדין הזעיקו שמאי שיבוא מיד, והלה העריך את תכולת הכספת ב-1,750,000 דולר...

נדהמתי. שמונים ושנים שנה עברו מאז בעל הבית נפטר. כספת פתוחה, מלאה זהב טהור, נמצאת במקום פרוץ ומופקר בלי שום שמירה. מיליון שבע מאות וחמישים אלף דולר מונחים

בצורה נגישה, ואיש לא ראה, לא פתח, לא נגע! זה מנוגד לכל הסתברות הגיונית!

שבועיים לאחר מכן קראו לי שוב מהמשרד של עורכי הדין. אותו בוכרי עשיר הותיר אחריו כספת בדירה נוספת, והפעם היא ממש נעולה, הם בדקו. תיארתי לעצמי אילו אוצרות מחכים שם, והבאתי אתי תגבורת - את אחי שהוא מומחה עוד יותר ממני. ניגשנו למלאכה בחוות עשייה, עבדנו והזענו על פריצת הכספת. הכספת היתה זקנה מאוד, והמנעולים החזקים נתקעו עמוק בפנים מבלי שאי מי הזיז אותם במשך עשרות שנים. בסוף, אחרי שעתיים של מאמץ, נכנעה הכספת ונפתחה לרווחה. מה גילינו שם? סטים סדורים של סכו"ם נירוסטה ישן וחלוד. הם הושלכו אחר כבוד אל פח האשפה...

ממשיך ידידי ר' נח ומספר: אחרי שקיבלתי את המידע על השותף שהחליט לממש את כשרונותיו סמוך כל כך למוסד שלי, נזכרתי בפתק השוכן בכיסי, והבנתי מיד כי שליחות מיוחדת נכונה משמים לסיפור הזה. הרגשתי שנשלח לי "פתק מן השמים" להראות לי שאין כל קשר בין הסתברויות הגיוניות לבין הצלחה או כישלון.

זהב טהור יכול להישמר במקום הפרוץ ביותר במשך שמונים ושתים שנה, והמקום השמור ביותר יכול להכיל אשפה. פרנסה היא משמים. אין אדם נוגע במה שמוכן לחברו. ואם כך לגבי פרנסה לאיש פרטי, ודאי שמניהול מוסד, שמטרתו להרבות כבוד שמים, לא אפסיד. אדרבה, שהחבר גם יבנה, כך נגדיל כבוד שמים יותר ויותר.

לא השארתי את התובנה הזאת בכספת. למחרת, התקשרתי לשותפי לשעבר, איחלתי לו הצלחה מרובה ואף

הצעתי לו עזרה מצידדי. שיצליח, זה הרי לא משנה מי עושה מה, העיקר שכבוד שמים יתרבה. התרומות שצריכות להגיע אלי - יגיעו אלי, ואלו שצריכות להגיע אליו - יגיעו אליו. אין אדם נוגע במה שמוכן לחבירו אפילו כמלא נימה. (השגחה פרטית)

ישועה בשתי פעימות

כך סיפר לי יהושע חברי: ברוך ה', כבר כמה שנים שאני מתחיל מוקדם להתכונן לשבת. ביום רביעי, כשאומרים בשיר של יום לכו נרננה, אני משאיר בבית סכום מספיק להוצאות השבת, כדי שיוכלו להתחיל בקניות לכבוד שבת קודש. הסדר זה עובד יפה כבר כמה שנים, אבל בשבוע האחרון משהו השתבש. לא הצלחתי להביא הביתה את הסכום הדרוש. בחשבון הבנק נותרו שקלים בודדים בלבד. ערכתי חיפוש בכל הכיסים האפשריים, פתחתי מעטפות חדשות וישנות, חיטטתי בארנק ונברתי במגירה, והתוצאה היתה זהה בכל המקומות: מלבד אי-אלו שקלים ואגורות, לא מצאתי כלום. "יהיה מחור", ענית לשאלתה של אשתי, מבלי לדעת איך יביא המחור בכנפיו בשורה טובה יותר ממה שהביא היום הזה. הגיע המחור. שמשו של יום חמישי זרחה וגם שקעה, וכסף לא היה לי. "מחור", אמרתי גם בליל שישי, וליבי כבד עלי. אין לי שום רעיון מניין להשיג כסף, והשבת כבר

מתקרבת ממש. אינני זוכר שקרה לי דבר כזה. אני אדם מסודר, אבל נראה שהקב"ה שולח ניסיונות גם לאנשים מסודרים. ביום שישי, גם אם רציתי לשכוח איזה יום היום, לא יכולתי. מכל עבר עלו ניחוחות התבשילים. השכנים הזריזים כבר בישלו את העופות, העמידו חמין ואפו פשטידות, ואילו אצלי אין ביצים ואין עוף, לא דג ולא תוספת. חזרתי הביתה מתפילת שחרית, והסתגרתי בחדר. הייתי במצב נואש ממש. לא ידעתי מה לעשות, ונזכרתי שיש רק אחד ויחיד שיכול לעזור לי, והוא אבי שבשמים. סגרתי את הדלת ואמרתי שוב ושוב: "ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו". חזרתי על הפסוק הזה עשרות פעמים בכונה גדולה, משיב מהמוח אל הלב כי הבורא יתברך שמו עשה, עושה ויעשה לכל המעשים. לו הכסף ולו הזהב, והוא זן ומפרנס לכל. הוא ציווני "והכינו את אשר יביאו", הוא נתן לנו בחסדו את מצוות השבת, והוא ישלח לנו עזרו לקיימה כראוי, ונזכה לקבל שבתות מתוך רוב שמחה ומתוך עושר וכבוד.

אינני זוכר כמה זמן שהיתי בחדר הסגור, וכמה פעמים אמרתי את מילות הפסוק. והנה דפיקות על דלת החדר. רעייתי מבקשת

שפתח לה. "הישועה הגיעה!" היא מודיעה בשמחה. לא הופתעתי. הן ברגעים האחרונים עבדתי להשריש בקרבי שהישועה לבטח תבוא, בלי שום ספק, ועל כן היה ברור שתבוא בשורה כלשהי. כל השאלה היא רק: איך אירע הדבר? "זה קרה בשתי פעימות, בזו אחר זו", סיפרה אשתי והמשיכה: "קודם כל, מזל טוב. לבן של אחותי נולדה בת!" "מזל טוב". "אחותי מתקשרת אליי לפני כמה דקות, ושואלת אותי אם כבר בישלתי את השבת. אמרתי לה שלא עדיין לא התחלתי ממש שום

דבר. 'אז אל תעשי כלום', היא הורתה לי. 'את הולכת לקבל את כל האוכל, מוכן, מבושל וארוז. נולדה לי נכדה, ברוך ה', והמחותנים, הורי כלתי, הזמינו אותנו לקידוש. הם כבר ארגנו לנו דירה, וביקשו שלא נבייש אותם ולא נביא איתנו אוכל משום סוג. יש הכל בשפע, ואנחנו צריכים רק לבוא. כמו שאת מבינה, אני כבר בישלתי את כל השבת, ואם תיקחי ממני את האוכל, תעשי איתי חסד גדול'. מובן שהסכמת, ושנינו הודינו אחת לשנייה מכל הלב. עד כאן פעימה ראשונה. ועכשיו לפעימה השנייה: רק גמרתי את השיחה, והפעמון של הדלת מצלצל. אני פותחת ומגלה את המשלוחן של הצרכנייה השכונתית, ובידיו קרטון מלא בכל טוב. 'מה זה?' שאלתי, והוא אמר, 'בכל חודש עושים הגרלה בין כל האנשים שערכו בחודש האחרון קנייה בעלות של חמש מאות ש"ח ומעלה. מי שזוכה, מקבל העתק של הקנייה שהוא קנה בפעם האחרונה. הפעם אתם זכיתם בהגרלה, והנה המשלוח'. כך סיפרה נוות ביתי בהתרגשות גדולה, על כל שהתרחש בדקות האחרונות. אלו היו שני מאורעות כה לא צפויים, שבשום אופן לא יכולנו לשער שהם יקרו. הודיתי לה' בכל לב, ושוב קראתי בקול גדול: "אין עוד מלבדו!!!" (השגחה פרטית)

בחירות
מחירים הכי זולים
בארץ!!!
בדקו והשוו בעצמכם.
משלוח עד הבית!!!

כתובת
רחוב שבט אפרים 7, לוד (אחיסמך - גני איילון) | 058-32-92-679
שעות פתיחה: א' - ה': 20:15-00:00 | יום סגור (גמישות לתיאום מראש)

שירותים:
מחירי יבוא רשמיים
מחירי יבוא רשמיים
מחירי יבוא רשמיים
מחירי יבוא רשמיים
מחירי יבוא רשמיים
מחירי יבוא רשמיים

0583292679@gmail.com
0799-69-33
0583292679

אנא הרבו בתפילה ולימוד תורה לרפואת האישה החשובה אורה בת ברכה בתושח"י

לקבלת העלון
מידי שבוע במייל:
aa0534153385@gmail.com

גם עלון זה ורבים נוספים עוצבו בסיוע התוכנות, והכלים המקצועיים לוורד, של מכון כתר תורה.

ליצירת קשר:
058-32-92-679
es0583292679@gmail.com

נתרם ע"י תלמיד חכם
החפץ בעילום שמו